

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Ze houden hier van processie e.d.

De familie Donkers heeft vier missionarissen geleverd. Anna Maria Donkers was samen met haar nicht Jeanne d'Arc actief in het onderwijs op Curaçao. Anna Maria werd op 26 februari 1899 in Boekel geboren als dochter van Cornelius Donkers (1854-1936) en Cornelia van den Berg (1864-1959). Na de lagere school werd ze door de zusters voorgedragen voor de kweekschool. Ze trad op 7 augustus 1919 in bij de Zusters van Liefde in Schijndel en ging les geven in Zeelst bij Eindhoven en in Kaatsheuvel. Ze werd geprofest op 17 augustus 1924. Ze haalde een reeks diploma's: Akte K., Handwerken en Godsdienst A. en in Curaçao: Hulpakte, typen en steno, Spaans LO en Frans LO.

Goed voorbereid vertrekt ze op 16 juni 1926 naar Curaçao om onderwijs te gaan geven in de school in opbouw in Santa Rosa, waar Jeanne d'Arc ook werkt. Zij worden op 9 december 1931 overgeplaatst naar Pietermaai. Maar daarna scheiden hun wegen. Op 18 augustus 1947 gaat Xaveria helpen in het Groot Kwartier, dan keert zij weer voor tien jaar terug naar Pietermaai (1948-1958) en is tenslotte afwisselend in Santa Rosa en Montange om in 1969 terug te keren naar Nederland.

In het begin schrijft ze weinig in het Boekelse mis-sieblad 'Uit onze Knollentuin' van Anny Schafrat. In 1959 schrijft ze over haar veertigjarig kloosterfeest. In 1965 bedankt ze voor blikken voedsel en het toesturen van 'Uit onze Knollentuin.' In 1966 wenst ze Anny Schafrat beterschap

nadat deze vijf weken in het ziekenhuis gelegen heeft en kondigt haar vakantie aan. Na de vakantie bedankt ze opnieuw, dit keer voor het toezenden van de 'Katholieke Illustratie.' In 1968 schrijft ze met verbazing over een vakantie in Venezuela: "In de stad paleizen, tegen de berghellingen mensonwaardige krotten, nog niet goed genoeg om te dienen als varkenshok, en daar wonen ze dan met meerdere gezinnen bij elkaar. Mannen zie je niet in de kerk. De liturgie is nog vrijwel ouderwets." Verbijst vertelt ze over de drie tunnels vanaf het vliegveld naar de stad, de enorme verkeersgekte (in de goede week honderd doden en duizend gewonden, veertigvijftig auto's gestolen per dag) en de tocht per kabelbaan over ravijnen naar de bergtop Pico de Avila, waar je vanaf 2103 meter hoog,

uitzicht hebt over de hoofdstad Caracas. Als ze terug is schrijft ze: "Hier op Curaçao gaan we veel harder in de nieuwe richting als in Venezuela, vooral wat het godsdienstig leven betreft. In vergelijking met Nederland trekken de 'inheemsen' zich van de vernieuwing van liturgie niet veel aan," schrijft ze datzelfde jaar in 'Uit onze Knollentuin'. "Ze kunnen maar moeilijk afstand doen van hun manier van heiligenverering en uiterlijk vertoon in hun godsdienstbeleving. Ze houden van processie e.d. Wat de vrouw betreft: Die staat op een ondergeschikte plaats. De man is 'heer des huizes' met de portemonnaie." Ze vraagt de vijftigjarige missienaakring om "lakens en slopen voor de 135 meisjes in onze voogdij-inrichting." De missienaakring heeft haar wens blijkbaar onmiddellijk vervuld, want een paar

Zuster Xaveria met afgewaaide kap

maanden later volgt een bedankbriefje, niet alleen voor lakens en slopen maar ook voor zeven verpleegstersschorten, een dienstschort en een onderjurk. Een turbulent jaar is 1969 voor haar: vijftigjarig kloosterfeest, drieënveertig jaar in Curaçao, en de terugkeer naar Nederland, waar ze haar zus zuster Jesualda na twintig jaar terugziet. Samen met haar zussen, zuster Jeanne d'Arc en zuster Celestine trekt ze zich terug in een 'beschouwend' klooster in Gestel (Eindhoven) om veel te bidden. Dagindeling: "Kwart over zes is het tijd uit de slaap te komen. Om 7 uur eucharis-

tieviering in de kapel, voorafgegaan door de lauden. Om 8 uur ontbijt, om 10 uur komen we weer even bij elkaar en dan gaat ieder zijn eigen weg tot 12 uur, de tijd voor het diner dat we evenals ook het ontbijt en souper van de grote keuken betrekken. Er wordt prima voor ons gezorgd. Daarna rust tot 2 uur. We bidden dan gezamenlijk de metten en het rozenhoedje, en houden vervolgens recreatie tot half vier, waarbij we ons bezig houden met een handwerkje of luisteren naar de radio, als er iets moois of nuttigs te beluisteren valt. Dan zitten we een uurtje in de portierskamer,

om de zuster portierster te vervangen. Om 6 uur bidden we de vespers in de kapel met de zusters van de 'grote groep.' Na het souper blijven we bij elkaar voor lezing, gesprek en het bidden van de completeen. Om 8 uur gaan we naar het journaal kijken en rond 9 uur is het bedtijd. Zo doorgebracht vinden we de dagen vaak te kort." Op 14 juni 1978 overlijdt Marie Xaveria daar vrij plotseling.